

44 розділи
про 4-х чоловіків

BB Easton

44 Chapters About 4 Men

A memoir

Forever

New York

2020

Бібі Істон

44 розділи про 4-х чоловіків

Спогади

Переклала з англійської
Катерина Корнієнко

Лабораторія
Київ
2023

УДК 82-31
Б59

Істон Бібі

Б59 44 розділи про чотирьох чоловіків / пер. з англ. Катерина Корнієнко. — К. : Лабораторія, 2023. — 272 с.

ISBN 978-617-8299-25-5 (паперове видання)

ISBN 978-617-8299-27-9 (аудіокнига)

ISBN 978-617-8299-26-2 (електронне видання)

Неврівноважений скінгед, панк-рокер і бас-гітарист — це колишні хлопці головної героїні й авторки книжки — Бібі Істон. З такими чоловіками легко поринати у сексуальні пригоди і забути, але не створювати сім'ю.

Коли прийшов час, Бібі знаходить чудового, надійного і доброго Кена. Оселившись у будинку мрії та створивши ідеальну сім'ю з двома дітками, Бібі починає тужити за своєю юнацькою нестримністю. І щоб якось розважити себе, починає описувати власне бурхливе минуле у таємному щоденнику. Та коли «правильний» Кен починає втілювати в життя сцени з щоденника, Бібі розуміє, що натрапила на унікальний метод удосконалення своїх стосунків із чоловіком. Як довго їй вдаватиметься підтримувати цей вогонь? І чи не зависокою буде ціна її втіхи?

Роман «44 розділи про чотирьох чоловіків» став основою серіалу «Секс/Життя».

УДК 82-31

Перекладено за виданням: вв Easton. *44 Chapters About 4 Men* (New York, NY: Forever, 2020; ISBN 978-1-5387-1831-5). Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and ANA Baltic, Ltd. Видавництво не відповідає за погляди авторів і не конче їх поділяє. Книжка містить описи відвертих сцен та ненормативну лексику. 18+.

Літературна редакторка Ірина Ніколайчук. Коректорка Катерина Плахта. Верстальниця Олена Білохвост. Технічний редактор Микола Климчук. Художня редакторка Тетяна Волошина. Маркетинг Ірина Юрченко, Анастасія Кулик, Юлія Баженова. Завредакції Віталій Тютюнник. Випускова редакторка Юлія Нестелєєва. Координаторка редакції Марина Кичак. Відповідальний за випуск Антон Мартинов.

Підписано до друку 17.10.2023. Формат 60×90/16. Друк офсетний. Тираж 3000 прим. Замовлення № ЗК-007039. Надруковано в незламній Україні видавництвом «Лабораторія» в АТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус», вул. Різдва, 11, м. Харків, Україна, 61011. Свідоцтво ДК № 7032 від 27.12.2019. www.globus-book.com. Термін придатності необмежений.

тов «Лабораторія», пр. Степана Бандери, 6, м. Київ, Україна, 04073, тел. (097) 975-52-23, info@laboratoria.pro. Свідоцтво ДК № 7100 від 14.07.2020. Висновок Держ. сан.-епідем. експертизи № 12.2-18-1/28536 від 17.12.2020.

Літературно-художнє видання

ISBN 978-617-8299-25-5 (паперове видання)

ISBN 978-617-8299-26-2 (електронне видання)

ISBN 978-617-8299-27-9 (аудіокнига)

Усі права застережено. All rights reserved
© 2016. 44 Chapters About 4 Men by BB Easton
© Корнієнко К. І., пер. з англ., 2023
© тов «Лабораторія», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2023

Зміст

<i>Від авторки</i>	9
<i>Вступ</i>	10
<i>Словник</i>	12
1. Чолобот	15
2. Скелетор	20
3. Закляті друзі	25
4. Реквізит	30
5. Приправа — для готдогів, а не для сосисок	34
6. Знайомтеся: зла професорка	44
7. Горезвісний К.Е.Н.	49
8. Нехай мене звуть Дурко	51
9. Леді та Блудько	56
10. Кене, познайомся з Гарлі	64
11. Як тобі такий «Початок», покиньку?	80
12. Радше Біллі Айяйяй	82
13. Тук-тук. Хто там? Це Шланг	88
14. В мене знову хвіст відпав	95
15. Абра-Тицядла	99
16. Обійшлося без інцестів	101
17. Гуді й мінети	103
18. Стояча робота (гра слів навмисна)	111
19. Бібі страждає	114

20. Найгірший	116
21. Дзвоніть Опрі	119
22. Гензель і Метал	122
23. Я у підвалі, а навколо фантомні кінцівки	152
24. Басисти тримають ритм	156
25. Піструниця	160
26. Бережи стегна	164
27. Скайнет усвідомив себе як особистість!	
Скайнет усвідомив себе як особистість!	168
28. Якщо універсал хитається	170
29. Марк МакКен	180
30. Місіонерська (про)позиція	194
31. Тупе стоп-слово	202
32. Лепрекони за анал	205
33. У нас обох пошта на джимейлі. Ми ніби	
просимося, щоб нас звільнили	210
34. 867–5309	214
35. Hasta la vista, Найте	217
36. Троянди червоні, фіалки свині	222
37. Як усе змінилося за рік	223
38. Секс на пляжі	224
39. Прощавай	233
40. Хоку сорому	235
41. Ти що, сніданки не любиш, Кене?	237
42. Зроби фото на пам'ять	249
43. Ти не завжди отримуєш усе, чого хочеш	253
44. Сині кульки	257
<i>Епілог</i>	259
<i>Подяки</i>	263
<i>Про авторку</i>	267

*Я збиралася присвятити цю книжку своєму
чоловікові, але оскільки він нічого не знає і ніколи,
ніколи не дізнається про її існування, — я вирішила,
що хай вона буде для тебе, любий читачу*

Від авторки

Основа «44 розділів про чотирьох чоловіків» — реальні події, які я прикрасила чи перебільшила, щоб було смішніше та/або тому, що надто часто писала п'яна й сонна. Я змінила всі імена, місця й характерні риси, щоб не видавати людей, про яких це написано. Якщо ви розкрили, хто насправді містер Істон чи будь-хто з інших персонажів цієї книжки, авторка радо купить ваше мовчання, виконавши невеликий список ваших вимог.

У цій книжці багато непристойностей, лайки й відвертих описів сексу, тому її не варто читати людям до вісімнадцяти років — точніше, певно, краще взагалі приховати від них факт її існування.

Вступ

Усе так, народ. Навіть якщо мій досвід нічого вас не навчить, ви хоча б зможете розказати друзям, що вам присвятили книжку.

Справжній роман, між іншим. Не якусь там занюхану повістинку. Ні, шановне панство.

Це найменше, що я можу для вас зробити. Зрештою, тільки завдяки вам я і вирішила опублікувати купу непристойно приватних щоденникових записів, електронних листів та інтимних сцен. Це жахливе рішення (одне з багатьох моїх жахливих рішень, про які ви скоро прочитаєте), але я готова на нього заради вас.

Бачте, я шкільна психологиня, коригувати поведінку — моя робота. Хочете, щоб ваша дитина перестала поводитися як засранка? З цим до мене. Не знаєте, чи малий Джонні потрапляє в аутичний спектр, чи йому просто дуже-дуже подобається Minecraft? Подайте його мені. Хочете, щоб ваш відсторонений мовчазний партнер частіше показував, що любить вас? Ну...

Хотіла б я, бляха, знати як. У 2013-му в нас був скоріше союз дивана і його власниці, а не чоловіка й жінки. І ставало тільки гірше. Аж поки все не змінилося того дня, коли Кенет Істон почав читати мій щоденник.

Саме тоді я і наткнулася на проривний метод психології: такий простий, тупий і довершений, що за кілька місяців перетворив мого чоловіка з інтроверта-підрахуя на запального

коханця. Це так мене вразило, що я зібрала всі свої записи й поєднала їх у єдине ціле. Я хотіла, щоб моя книжка Франкенштейна засипала весь континент, потрапила до всіх нещасних, що роками відбувають панщину довготривалих стосунків. «Надія є! — кричала б я, скидаючи примірники з вкраденого кукурузника. — Ніхто не приречений на нудну фігню!»

Та зрештою я вирішила, що можна не вчитися пілотувати літачок, щоб поділитися своїм відкриттям, а зробити трошки нудніше — опублікувати книжку.

Звісно, якщо хтось із моїх знайомих прочитає її, мене, мабуть, звільнять, подадуть на розлучення та/або відправлять на обов'язкові курси з батьківства при соціальній службі (відвувати їх буде складно, бо машину в мене теж конфіскують). Але мій девіз — «Наслідки-фігаслідки». (До речі, добре пояснює більшість подій у книжці.)

Сподіваюсь, щось із прочитаного поверне трошки життя вашому коматозному партнерові. Сподіваюся, на якийсь час ви забудете про власні проблеми й порегочете над моїми. Але навіть якщо цього не станеться, ви хоча б зможете розказати друзям, що Бібі Істон присвятила вам свої спогади... це буде круто цілих пів секунди, аж поки ваші друзі не спитають: «А хто це?».

Словник

(Люди з Вебстерського, дзвоніть, якщо вам щось сподобається.)

Вандалічний, *-а, -е*. Такий, що стосується вандалізму. Фактично, сексуальний синонім до *хуліганський*.

Відпадність, *-і, ж*. Поведінка загрозливої й непокірної — словом, відпадної — людини.

Волоцюжність, *-и, ж*. 1. Буття волоцюгою. 2. Стиль життя людини, яка тиняється світом і не має постійного дому, але при цьому може собі дозволити шкіряні штани й напівзроблені татуювання.

Гаргамельний, *-а, -е*. Такий, що стосується Гаргамеля, злодія і ворога смурфів.

Еморекція, *-ї, ж*. Пеніс, який встав з емоційних, а не фізіологічних причин.

Закляті друзі, *-ів, мн*. Друзі? Вороги? Залежить від дня й кількості випитого.

Засудливий, *-а, -е*. 1. Людина, схильна до морального засудження всього, що не вписується в її власні переконання й досвід. 2. Більшість жінок, народжених на південному сході США.

Заточувати, *-ую, -уєш, недок*. Вдарити когось саморобним лезом, відомим у тюрмах як заточка.

Злений, *-я, ч*. 1. Напівчудовисько, напівгеній. 2. Злий геній. 3. Вставте фотографію докторки Сари Сноу.

Книжка Франкенштейна, *-и, ж.* Складені купою щоденникові дописи, електронні листи, фотографії, еротичні поезії і порнографічні оповідання, які одна засранка намагається видати за книжку.

Ковть, *-я, ч.* 1. Процес ненаситного поглинання їжі без залучення правил поведження за столом. 2. Ім'я котоподібного улюбленця Лайона-О з мультсеріалу «Громові коти».

Лизальний/Лоскотальний, *-а, -е.* Значення самоочевидне.

Льохкий, *-а, -е, розм.* Легкий і прибутковий.

Мутний, *-а, -е.* Підозріла людина з сумнівними намірами.

Найлуччий, *-а, -е.* Тупий спосіб сказати *улюблений*.

Нефіговий, *-а, -е.* Не фіговий. Не факт, що хороший, але й не зовсім поганий.

Ніжночлен, *-а, ч.* див. Еморекція.

Пекельний, *-а, -е.* Такий, що стосується пекла.

Переслідуваний, *-а, -е.* Людина, якою одержимий той, хто переслідує її. Очевидно ж.

Підземельнутий, *-а, -е.* Пов'язаний чи захоплений підземеллями, але не в БДСМ-сенсі.

Піструниця, *-і, ж.* Роковини дня, коли партнер-чоловік не лежав, як завжди, вдаючи з себе байдужого равличка, а справді займався сексом. Іноді піструницю вшановують хвилиною мовчання.

Повітруля, *-і, ж.* 1. Жвава, легка на підйом людина. 2. Безтурботна, спокійна людина.

Прихильник, *-а, ч.* Дорослий коханець, набагато старший за свою пасію, через що звати його хлопцем видається тупим і неприйнятним. Як, власне, і подібні стосунки.

Садний, *-а, -е.* Слово, яке має існувати, але не існує; болісний стан шкіри після садна.

Сосисочна вечірка, *-и, ж.* Соціальний захід, який переважно відвідують люди з пенісами.

Трупистон, -а, ч. Поеднання слова «труп» і мого імені. Не злізеш з хлопця Бібі Істон? Ну то будеш трупистон.

Туберкульозний, -а, -е. Стан нездужання від туберкульозу.

Фантабляхастично, -а, -е. Спосіб, у який вимовляють слово «фантастично» люди, які трохи перебрали піно гріджио.

Хороша подруга, -и, ж. Подруга, яку не варто називати найкращою подружкою, бо всі культурно чутливі люди знають, що чорні жінки ненавидять, коли білі звуть їх найкращими подружками.

Членовік, -а, ч. Одружений чоловік, який мав би втомитися від розтягнутої обвислої розкішниці своєї дружини, але натомість поводить як невгамовна секс-машина, яка працює на кокаїні.

Чолобот, -а, ч. Одружений чоловік, який радше нагадує робота, а не людину: він покірний, старанний, мовчазний, не любить змінювати заведений порядок, загальмований, коли доходить до сексу, не любить веселитися.

Штрикавка, -и, ж. 1. Відчуття, ніби тебе щось штрикає. 2. Слово, вигадане й поцуплене в богині комедії Дженні Ловсон.

1 Чолобот

Таємний щоденник Бібі

16 серпня

Любий щоденнику,
Цей покидьок мене вбиває.
Він щойно з душу. Стоїть так близько, що я відчуваю запах мила. Волосся звабливо вологе, щетина якраз ідеальної довжини — вона достатньо відросла й уже м'яка, але ще не приховує його ідеально виточену щелепу. Спідня футболка обтягує біцепси, розтягується на широких накачаних грудях...

Я готова всю ніч ним милуватися. Власне, я і милувалася, краєчком ока. Але цього недостатньо.

Я хочу торкатися його.

Він пів години як плюхнувся поряд зі мною й увімкнув бейсбол, і за цей час я придумала десь тисячу й один спосіб його попестити. Можна було б узятися за руки й переплести пальці чи провести кісточками руки по його квадратній щелепі. Можна було б грайливо пробігтися пофарбованими у м'ятний колір нігтиками по його міцному пресу, а коли він зверне на мене увагу — осідлати його треноване тіло й запустити пальці в ще вологе волосся.

Але я не роблю нічого, бо знаю, що він тільки скоса гляне на мене й відсунеться в інший бік.

Чоловік у мене — скеля. Але не в тому сенсі, що типу за ним я як за кам'яною стіною, що б я робила без нього. А в тому, що типу так і хочеться взяти в руки важкий залізний молот і лупати сю скалу. Щоденнику, Кен ніколи навіть за руку мене

не тримав. Ну, тобто з власної волі. Бувало, що я тримала його за руку, коли він спав, але коли я намагаюся повторити це вдень, Кен ввічливо терпить людську близькість ну... десять секунд п'ять з половиною, а потім обережно витягає безвольну кінцівку з моєї хватки.

І з сексом майже так само. Кен ввічливо лежить на спині й дозволяє мені робити, що хочеться, а сам ледь торкається мене, ніби відбуває повинність. (Навіть коли я хочу повеселитися й повторити сцену з морозивом з книжки «П'ятдесят відтінків темряви». Насправді зображати Крістіана довелося мені, бо Кен, *звісно ж*, не знає реплік. І так, білий шум радіоняні — це, звісно, не Ел Грін. І чомусь ванільного морозива, як у книжці, у нас ніколи не було. Тільки вишневе, а його злизувати незручно, бо забагато доводиться жувати. Та все ж. Міг би й проявити *хоч трохи* ентузіазму.)

Та яким би не був наш секс, після нього я завжди цілую й обіймаю струнке й гарне тіло Кена. Намагаюся витиснути хоч дешицію тепла з людиноподібної брили — свого чоловіка. І щоразу майже чую, як він тихо рахує: «*Один гіпопотам, два гіпопотами, три гіпопотами*», — а потім шльопає мене по заді. Натякає, що вже час із нього злізти.

Принаймні так здається.

Проблема Кена не в тому, що він холодний, а в тому, що він не відчуває потреби у близькості й не здатен на неї. Завдяки цьому наш шлюб стабільний і без скандалів. Завдяки цьому — і ще тому, що мій чоловік *ніколи* не помиляється.

Кенет Істон підстригає газони, сплачує рахунки, не порушує закон, обережно водить і виносить сміття. Справжнісінький *чолобот* — кіборг, здатний витримати сімдесят-вісімдесят років шлюбу й усіх його штормів. *Жодного разу* я не помічала, щоб він бодай глянув на іншу жінку. Та що там — я жодного разу не зловила його на брехні.

Єдина проблема Кена — у тому, що він одружився зі мною.

Бо, щоденничку, до зустрічі з Кеном я перепробувала щонайменше сімдесят три відсотки поз Камасутри. Я голила голову й зробила інтимний пірсинг раніше, ніж мене стали пускати на сеанси для дорослих. У вільний час мене приковували до різних штук хлопці, на яких сукупно було більше тату, ніж на концертах Guns N' Roses. У Кена просто немає шансів.

Вам, мабуть, цікаво: чому хтива панкуха вийшла за когось настільки правильного?

А все через *них*. Через те, як підскакує адреналін і розширюються зіниці, коли я відчуваю нудотно-солодкий мускусний аромат парфумів «Obsession for Men» від Calvin Klein — вони викликають у мене реакцію «бий, біжи або трахни». Через те, як мені хочеться закурити щоразу, коли я бачу когось із пірсингом у нижній губі. Через те, як я бачу забитий татуюваннями рукав — і готова стрибнути в автобус кудись далеко, викинувши на смітник усе, над чим так довго працювала. Через те, що нерви в мене перегоріли, і коли я зустріла Кена, то їхала на залишках. А Кен обіцяв захист, стабільність, притомність. Те, що треба моїй обгорілій душі.

Вічні татуйовані хлопці з мого минулого були невтомними коханцями, але не могли втриматися: їхні члени опинялися в чужих штанах, дупи в тюрмі, а гроші — будь-де, але не на рахунку. А от Кен, він був... безпечний. Відповідальний. З ним було легко. Він носив кросівки й прості футболки. Жив у власному домі. *Бігав*. Ніколи не сидів, а замість татуювань у нього — веснянки. До всього, у нього був диплом... ніколи не повірите... *відповідального* працівника бухгалтерії.

Словом, я аж надто виправилася.

Зрозумійте мене правильно, я до смерті закохана в Кенета Істона. Він мій найкращий друг, батько моїх дітей, ми до одуру щасливі разом. Ну, принаймні я щаслива. Щаслива.

Справді. Адже можна водночас бути знудженою до сліз і щасливою, правда? Це ще звуть сльозами радості. Сльозами радості й неймовірної нудьги. Кенет не особливо емоційний, тому складно сказати, як він почувається. Я вирішила, що він теж щасливий. Але буду чесною: можливо, у Кенета взагалі немає емоцій.

Зате в нього є квадратна щелепа, як у Капітана Америки, ледь помітна ямочка на підборідді й триденна щетина. І високі вилиці, яким можна тільки заздрити. І сині очі, затінені віями кольору кави, і темно-русяве волосся якраз такої довжини, щоб на лоб спадав чубчик. Він стрункий, але з м'язами. Любить сарказм. Розумний, ставиться до себе критично, а мої заскоки терпить.

Мій чоловік ідеальний на дев'яносто відсотків, але останнім часом я думаю тільки про ті взагалі не ідеальні десять, яких йому бракує: пристрасність і вправність у ліжку. Дві речі, з якими треба попрощатися й забути, щоб захистити свій прекрасний, нудний шлюб.

Але я не можу.

Татуйовані поганці — це наркотик, з яким я не можу зав'язати. Тож я ковтаю любовні романи про антигероїв, ніби без них мені не жити. Мій телефон забитий піснями тисяч татуйованих альтернативних рокерів, які оспівують свої страждання. Коли я хочу втекти — я вмикаю їх, і вони заповнюють мої думки. На жорсткому диску я зберігаю таємничих вампірів, байкерів-бунтарів, рокерів-гедоністів і мисливців на зомбі. Словом, альфа-чоловіків, у чиї татуйовані обійми я падаю, коли життя стає надто... домашнім.

І знаєте, що я зрозуміла, поки тікала в уявні антиутопії і підпільні бійцівські клуби? Я знаю всіх цих чоловіків. Я з ними зустрічалася: і з небезпечним скінгедом, який спершу став морським піхотинцем, а потім байкером-кримінальником, і з підпільним гонщиком, який колись сидів у тюрмі

й казав, що не боїться нічого, і з чутливим басистом, який підводив очі й грав у геві-метал групі...

Вони *всі* в мене були, щоденнику. Як же я не помічала, що мої уявні — це мої колишні? Теж мені психологиня!

Якщо чесно, то, мабуть, у психологію я пішла через Найта, з яким зустрічалась у старшій школі. От він був справді псих. Я розкажу тобі про нього завтра. Кен вкладається спати, і мені треба встигнути пострибати на ньому за п'ять хвилин, інакше він засне під історичну передачу. Успіху мені!

2 Скелетор

Таємний щоденник Бібі

17 серпня

Найт, Найт, Найт. Не знаю, з чого й почати, щоденничку. Коли я була дівчиною Найта, то сильно скидалася на жертву викрадення, у якої розвинувся стокгольмський синдром. Моя думка Найта не цікавила — він просто вирішив, що я належу йому, а Найтові не відмовляли. Але з часом мій страх перед ним перетворився на дружбу, а згодом я справді полюбила свого викрадача з усіма його психопатичними нахилами.

Найт був скінгедом. Ні, краще так: *тільки* Найт і був скінгедом — єдиним на три округи Атланти, якщо точніше. Жодна з компаній білих хлопців у нашій старшій школі не підходила йому за рівнем злості. Спортивні хлопці були занадто компанійські. Панки, хоч і поводитися достатньо жорстоко й вандалічно, забагато розважалися. Готів він вважав слабачками. Ні, лють Найта була така всеохопна, що він хотів бути серед тих, від кого чекали, що вони пострибають на людині, яка необережно опинилася поряд, а потім відірвуть їй руку й цією ж рукою відлупцюють. Найт так добре впорався із завданням залякати геть усіх, що всю старшу школу він був сам собі така компанія.

Гадаю, лють народилася разом із ним, бо його дурепа-матінка назвала його Рональд МакНайт. Ішов 1981 рік, і, знаючи Кенді, припускаю, що так вона хотіла вразити жонатого фондового брокера, від якого завагітніла. От і назвала плід їхнього кохання на честь найвідомішого республіканця, якого

згадала. Його багато років лупцював кожен наступний жорстокий і часто одружений хлопець-алкоголік Кенді. Сама ж вона ставилася до сина як до тягаря й завжди ставала на бік своїх мудаків. А варто було йому вийти з дому, як його дражнили Рональдом МакДональдом. Гадаю, десь тоді Рональд і став Найтом, а вже Найт став справжнім кошмаром.

Найт був гарненьким і завжди хмурився, як Емінем. Бліда шкіра, шість міліметрів платиногового волосся, майже непомітні брови й вії. Пара синіх, як крига, очей робила Найта ще більше схожим на привида.

Він був худий, але жилавий — як вуличний боєць. Фанатично ходив на заняття з важкої атлетики (Серйозно? Що, державним школам більше нічому вчити дітей?). Якось виграв триста доларів у парі з футболістами, бо потиснув у жимі лежачи 140 кілограмів — вдвічі більше за власну вагу.

Переповідаючи цю історію, Найт щоразу додавав:

— У бійці неважливо, наскільки великий собака. Важливо, наскільки велике його бажання битися.

Скажу вам так: бажання Рональда МакНайта битися було неймовірним. Хоча всі в старшій школі звали його (*звісно, позаочі*) Скелетором*.

От що цікаво: Найт, *єдиний* на все місто скінгед, насправді расистом не був. Я жодного разу не чула, щоб він проповідував якесь арійське лайно, ніколи не бачила, щоб він кидав зігу. Свастик чи залізних хрестів теж не носив.

Мене — ще не психологиню — так зацікавила відсутність у ньому будь-чого фашистського, що я наважилася якось спитати про це.

Найт не викинув угору правицю, а тільки швидко роззирнувся, щоб переконатися, що ніхто не підслуховує. А тоді

* Скелетор — суперлиходій, головний негативний персонаж франшизи «Володарі всесвіту». — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

нахилився так близько, що я відчула шкірою його дихання, і прошепотів:

— Та я напrawdę не расист. Просто всіх ненавиджу.

І я йому повірила. Бо цей покидьок і справді ненавидів усіх.

Принаймні так я думала.

У 1996 році на планеті жилодесь п'ять мільярдів людей. Рональд МакНайт — Найт — ненавидів чотири мільярди дев'ятсот дев'яносто дев'ять мільйонів дев'ятсот дев'яносто дев'ять тисяч дев'ятсот дев'яносто дев'ять із них. Він ненавидів батьків. Зневажав друзів. Навмисно залякував незнайомців. Але з якоїсь невідомої причини Найт вирішив, що я йому подобаюся. А коли ти єдина людина, яка подобається найстрашнішому хлопцеві у світі, від цього паморочиться в голові.

Коли я вперше побачила Рональда МакНайта, я була худою фрешкою з веснянками, великими очима й копицею хвилястого рудувато-білявого волосся по плечі. Я була закохана в Ленса Гайтавера, короля панків. Поступово я обрізала волосся все коротше, чіпляла на рюкзак і светри все більше англійських шпильок і сідала дедалі ближче до Ленса за панко-гото-наркотичним столом у їдальні. Він там головував з першого дня у школі. (Пізніше виявилось, що Ленс — стопроцентний гей. От би знати про це до того, як я поголила голову й зробила пірсинг у кількох місцях у відчайдушних спробах змусити його мене облапати.)

Найт був на клас старшим і, звісно, теж обідав за нашим столом. Інших скінгедів у школі не було, і панки типу як взяли його до себе, він їм був як домашня гримуча змія. Тож він щодня сидів за столом, звівши брови й опустивши голову, і стискав виделки так сильно, що ті гнулися. Іноді ще бурмотів чергове: «Відвали», — щоразу, коли хтось наважувався заговорити з ним.

Якось наприкінці вересня я випадково почула, як старшокласниця за нашим столом сказала своєму хлопцю

з пірсингом і шпичастим волоссям, що в Скелетора сьогодні день народження. (Не знаю, звідки їй було це відомо. Хіба що Найт сам сказав — на підтвердження, що його життя стало ще гіршим, ніж було. Мабуть, це звучало якось так: «Повірити, бляха, не можу, що мама вкрала мої сигарети й поїхала в місто зі своїм півнем у мою, бляха, днюху. Гей, ти на що витріщився, страшило?».) Словом, звісно, в обідню перерву я купила йому в подарунок сендвіч із куркою.

Я підскочила до столу й широко усміхнулася (маю сказати, що я завжди була огидно активною й сповненою ентузіазму. З мене вийшла би прекрасна черлідерка, от тільки я не хотіла ставати частиною системи, а ще була дуже незграбна). Я тицьнула сендвіч Найту в обличчя й цвірінькнула:

— З днем народження!

У відповідь Найт підвів вічно нахмурене лице й навів на мене очі, схожі на сині лазерні приціли. Я завмерла, зачавши подих, бо запізно зрозуміла, що оце щойно потривожила гримучу змію.

Я вже приготувалася вислухати потік образ, але раптом вічна нахмуреність розтанула і просто на очах зникла з обличчя Найта.

Його раніше зведені брови розгладилися й здивовано здійнялися. Крижані очі розширилися, губи розтиснулися, бо він здивовано ковтнув повітря. Він водночас не вірив, що це насправді, і радів — і це розбивало мені серце. Здавалося, що хлопець, якого звуть Скелетором, щойно отримав перший подарунок у житті. Я майже чула, як його броня падає на підлогу, відкриваючи когось вразливого й самотнього.

Я не могла говорити. Дихати теж не могла. Аж коли в легенях запекло, я нарешті відвела від нього погляд, зробила глибокий вдих і вдала, ніби милуюся своїми новенькими білими мартенсами (їх я теж купила, щоб звабити Ленса Гайтавера). Але було вже запізно. За ці кілька секунд я побачила

все. І життя, сповнене болем, і бажання бути важливим, і величезну хвилю любові, готову впасти на будь-кого достатньо сміливого чи дурного, щоб підплисти надто близько.

Я чекала, що він зараз знову вдягне броню й нахмуриться — зрештою, це ж лише сендвіч, — але, на мій подив, Найт раптом встав і показав пальцем на мене. А тоді закричав усім за столом:

— Ось чому з усіх людей на світі я зношу тільки Бібі! Ніхто з вас, покидьки, не подарував мені нічого на мою днюху!

Він кинув убивчий погляд на кожне прищаве перелякане обличчя за столом, а потім нарешті договорив:

— Ненавиджу вас усіх!

Скелетор любив драматизувати.

Я не знала, як реагувати, тому просто дивилася, як він знову сів, повільно й задоволено, як ситий лев. Вочевидь, він насолоджувався і сценою, яку щойно влаштував, і тишею, що запанувала в їдальні. Тільки я стояла, тож тепер усі витріщилися на мене. Найт теж, та ще й усміхався, як Чеширський кіт.

Раптом я подумала, що не проти б повернути гроші.

Розумієш, щоденнику, я думала, що просто купую сендвіч з куркою. Ну, може, якщо пощастить, — ще трошки прихильності хлопця, якому віддали титул «Найбільш імовірний кандидат на роль масового вбивці, який приб'є нас усіх дошкою з іржавими гвіздками». І все.

Найт мені не подобався. Я не хотіла з ним дружити (навіть не думала, що це можливо). Він був страшний і злий. Я хотіла його прихильності лише в тому сенсі, щоб він не кричав чи не вбивав мене. Хто ж знав, що за ті півтора долара я купую одержиму прихильність єдиного скінгеда у місті?

Поки я кліпала очима в їдальні й відчувала, як сині очі Найта націлилися на мої зелені, ставало очевидно, що Найт зробить мене своєю, байдуже, хочу я цього чи ні.

І спочатку я абсолютно точно не хотіла.